

Trenc d'Alba

Revista d'informació i animació cultural
Sants ~ Hostafrancs ~ La Bordeta

sans o sants?

AMB MANUEL DE PEDROLO

la música jove
demana pas

Viatge als Alps

EL CATALÀ ÉS COSA
DE TOTS ?
però...

15·juny·82

FORMULAS
MAGISTRALES
ANALISIS
OXIGENO
ORTOPEDIA
GRUPOS SANGUINEOS

**FARMACIA
CENTRO
DE
ESPECIFICOS**

AVENIDA MADRID, 222
VALLESPÍ, 103
(PLAZA DEL CENTRO)
TEL. 3396332
BARCELONA-14

**A. SALTÓ
VALLES**

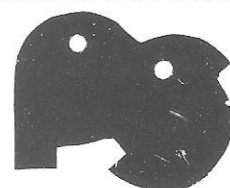
LLISTES DE NOCES

CORTINATGES

TAPISSERIES

PERSIANES

REGALS

prat suñol

tels. 325 19 92 - 325 16 50

sants, 66 barcelona...14

**SI NO LLEGEIXES
ÉS
PERQUÈ NO VOLS**

OBRINT UN COMPTE DE CLIENT
PAGAREU ELS VOSTRES LLIBRES
EN SIS MESOS, SENSE RECÀREC

**llibreria
d'hostafrancs**
moianès, 80 tel. 325 1144
barcelona-14

SUMARI

4-5. El català, cosa de tots. Però...

6 . Tomy - Còmic.

7 . Des del Barri.

8 . L'Argot.

9 . El Ioga.

10-11. Notícies.

12-13. Amb Manuel de Pedrolo.

14-15. Llar de lletres.

16-17. Creació.

18-19. Espectacles.

20-21-22. A l'aire lliure.

23. Activitats al Barri.

T O T S

DIRECTORS

Alfred Picó.

Joana Rodríguez.

Josep Martínez.

CONSELL DE REDACCIÓ

Manel Gómez.

Mercè Rovira.

Sergi Dòria.

Aleix Ferrater.

DIBUIX

Mario Sánchez.

CORRECCIONS

Josep Illa.

Redacció: Riego, 28

Telèfon 325 12 65

Imprés en "Ibars"

c/ Sepúlveda, 171

Dipòsit legal:

B-9486-82

TRENC D'ALBA no es fa necessàriament solidari de les opinions expressades pels seus col·laboradors.

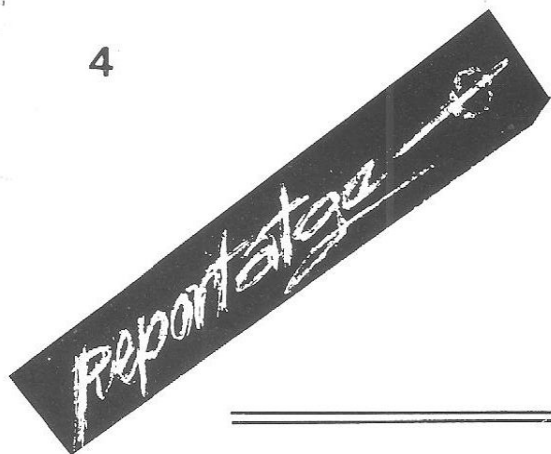
-EDITORIAL-

Hem rebut opinions. Unes que si SANTS, d'altres que si SANS. La qüestió no sembla fàcil. D'un temps ençà s'està produint, vulguem o no, una polèmica. I el tema afecta directament al barri perquè cal saber si som santsencs o sansencs o, potser, som una mica d'ambòs o una mica de res. En fi, què som nosaltres?

Darrerament sembla reivindicar-se l'opinió que el nom correcte és SANS, com exposava en el número 3 de TRENC D'ALBA en Màxim Zel. La cosa no està gens clara però. En aquest número oferim l'opinió de l'amic Josep Adrian que, per raons històriques, afirma que el nom correcte és SANTS.

Potser allò més problemàtic no sigui concretament la "T" de San?s. De fet el desconeixement del veritable nom del barri només és símptoma del desconeixement general que hi ha entre nosaltres. Dissortadament, a hores d'ara, encara no sabem moltes coses del barri. Ni el nostre nom, ni el que s'està fent a l'estació, ni tan sols el nostre passat. Però el que tenim molt clar és que cal conèixer el present i, posats a fer, tirar endavant el futur del barri. Perquè ningú no ens pugui rectificar l'esdevenir com s'ha fet amb el passat.

I és que això de la "T" ens preocupa. I no es tracta de produir enfrontaments. Realment no val la pena barallar-se per una "T". A la fi nosaltres seguirem sent els mateixos. Però, i la nostra història? No l'estarem canviant sense adonar-nos-en? O potser ens l'hàn canviada. Això cal saber-ho, oi? És per simple qüestió d'identitat. Només.

el català, cosa de tots

però...

Recordeu aquella cançó de La Trinca "Era una reunió amb un Cap de Vila, i de Regidors, n'hi havia una pila, tralarà, tralarà, que voten, que voten, tralarà, tralarà, i voten que NO". Es referien a la votació que tingué lloc al Ple Municipal del 4 de març del 1975 en el que fou negada a tots els barcelonins una assignació de 50 milions de pessetes destinats a la Potenciació de la Llengua i la Cultura catalanes. El "sidral" que s'organitzà, no fou pas petit; entitats i col·lectius de tota la ciutat varen expressar les seves protestes. Davant la indignació general el Governador Civil revocà la primera votació, i més tard en la segona fou aprovat un pressupost de 10 milions de pessetes per a tot el Municipi, a repartir entre els 12 districtes. Tocaven a 833.333 pessetes per a cadascun d'ells.

Temps enrera, un grup de persones de Sants, sensibilitzades en el tema havien publicat l'opuscle "La situació de l'ensenyament de la llengua catalana a Sants, Hostafrancs i La Bordeta". Gràcies a la iniciativa individual de les entitats de barri (que organitzaven classes per a adults) i a Omnium Cultural (que ho feia a les escoles), fou possible l'existència a Sants de cursos de català.

Per tal d'evitar problemes de repetició de nivells, di-

ferents mètodes d'ensenyament, etc., calia que els cursos s'organitzessin de forma coordinada, i així, el mateix grup de gent que publicà l'opuscle es consolidà en una Coordinadora que tenia com a tasca l'organització dels cursos de català a nivell de tot el districte. Assabentats de l'assignació per part de l'Ajuntament de les 833.333 pessetes, demanaren al Sr. Febrer (Regidor de la Conselleria en aquell moment, i que fou un dels qui votà NO AL CATALA), l'administració d'aquest diners.

Ja l'any 1976, s'organitzaren els primers cinc cursos de català a Sants, als estatges de les AA.VV.: Sants, Sol de Baix; Badal; Centre Social; Unió Excursionista de Catalunya-Sants i Grup de Muntanya Galera. El preu de la matrícula era de 400 pessetes i foren 162 els alumnes inscrits.

L'any 1978 es consolidà el Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i La Bordeta, i és la seva Comissió de Llengua la qui assumeix la tasca d'organització, portada a terme fins llavors per la Coordinadora.

Durant set anys, mai no s'han deixat de fer cursos de català. Han estat més de 1.500 les matrícules, 27 els mestres contractats i 20 les entitats que han cedit el seu estatge (cinc d'elles ho han fet els set anys sense fallar-ne cap).

El juny del passat any, la Generalitat va fer saber que volia coordinar i subvencionar cursos de llengua a tota Catalunya, i fins al setembre no va exposar les condicions, que eren aquestes:

- La Generalitat coordinaria i dirigiria els cursos.
- Els Ajuntaments aportarien l'organització.
- Els 2/3 de l'import seria a càrrec de la Generalitat, i 1/3 a càrrec de l'Ajuntament. Definitivament quedaria signat el conveni Generalitat-Ajuntament de Barcelona, encara que el que es pretenia era que les diferents Conselleries signessin directament amb la Generalitat.

Quasi bé quan ja acabaven la classes, concretament al mes de maig, ens sorprenen uns titulars apareguts als diaris: "Els mestres de català no cobren". Efectivament, després de diversos contactes amb Ajuntament, Generalitat i fins amb el mateix alcalde de Barcelona, Sr. Serra, els professors de català del districte VII, segueixen sense cobrar els seus sous, Set dels mestres de Santsx, recoltzats per a la resta es decidiren a donar llum pública a la seva situació: "Des de primers d'any el pagament dels nostres sous s'ha fet amb retards molt grans, i ara, a les acaballes del curs, veiem problemàtic que se'ns satisfaci el que ens deuen".

La Generalitat es disculpa a través del Sr. Isidor Ma-

rí, Cap del Servei d'Assessorament Lingüístic, al·legant que "No ha hagut disídia, si no problemes organitzatius provocats per la dificultat que suposa reunir dades de tots els cursos preparats, que es contenen a centenars aquest primer any" afageix el Sr. Marí que "La demora en l'aprovació dels pressuposts de la Generalitat per a 1982 ha impedit efectuar regularment els pagaments, per manca de disponibilitat immediata de recursos econòmics".

■ Cara així, hem de fer notar que les informacions són fortament contradictòries, ja que en una propera nota apareguda en el mateix diari al dia següent, es fa saber que el Sr. Marí en carta de 14 d'abril deia "Em sorprèn que a 25 de març no hagin rebut cap assignació econòmica. L'Ajuntament de Barcelona ja ha rebut de la Generalitat tota l'assignació corresponent a l'any 1981, i com que 1/3 del cost dels cursos és a càrrec seu, bé podria haver pagat 2 dels 6 mesos dels cursos corresponents a 1982".

■ Més, és prou curiós que no més siguin els professors del districte VII els qui no cobren els seus sous, quan a la resta de Catalunya, en Municipis grans i petits s'han rebut les assignacions. Tard però s'han rebut.

S'ha de fer saber que el Secretariat d'Entitats ha avançat la quantitat de diners que els ha estat possible als professors, la qual cosa ha significat un detriment d'organització d'actes culturals.

Hem parlat amb el Lleonard Armentano, un dels professors de català del districte VII. "Ens hem trobat amb pro-

blemes de tota mena, tant a nivell de pagament de sous com a nivell de pautes marcadess per la Generalitat referents al funcionament de les classes" "En quant al problema dels sous, tanta culpa té l'Ajuntament com la Generalitat, si bé hem de reconèixer que la Conselleria de Districte ha fet pressió en la mida que li ha estat possible, hem de denunciar la lentitud en l'organització de les qüestions tan urgents com és la normalització del català".

Nosaltres, i probablement els professors ens fem una pregunta "On són definitivament els diners?"

Joana Rodríguez i Mercè Rovira

L'"ATENEU ENCICLOPÈDIC SEMPRE AVANT" PASSA A SER "ATENEU POPULAR DE SANTS"

El propassat dia 11 de maig se celebrà la segona Assemblea General Extraordinària de Socis de l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant.

L'ordre del dia fou la lectura de l'acta de la sessió anterior i la votació dels nous estatuts.

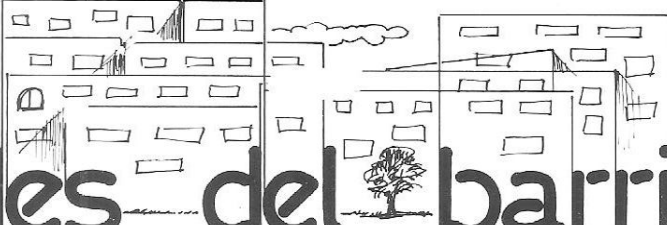
En aquella, després de greus acusacions per part d'un determinat sector de socis (amb cantata de "cara al sol...", paraules com "dictador" i crides a "l'educació" i "els bons costums"), el president de l'Ateneu i el consell directiu en bloc, presentaren la seva dimissió

Després que el president en funcions, expliqués que, a petició d'una gran part de socis, havia reconsiderat la seva postura i la taula llegís el funcionament de l'Assemblea, es passà a la votació dels nous estatuts.

Allò més significatiu fou quan es va decidir el canvi de nom. A partir d'ara l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant passarà a ser l'ATENEU POPULAR DE SANTS. Cal dir que en aquest punt el mateix grup de socis que provocà l'enfrontament a l'Assemblea anterior, abandonà la sala amb un explícit "si ja no és el nostre Ateneu, què hi fotem?"

Segons el president August Andreu, els nous estatuts "són més realistes pels temps en que vivim, desburocratitzadors i oberts a tothom que tingui ganes de fer coses".

des del barri...

SANTS, no SANS

En primer lloc he de dir que no vull entrar en cap polèmica, sinó tan sol aclarir les coses.

No és cert el que escriu un lector, en el darrer número de Trenc d'Alba, sobre el nom del nostre barri. Per deixar les coses clares, no hi ha res millor que repassar la història.

La primera dada que apareix reflectida del nostre barri en papers escrits, és del segle XII. Es tracta d'unes escriptures trobades a Santes Creus, on apareixen diverses propietats d'aquest monestir a la parròquia de (transcripció del llatí) "Sancte Marie de Sanctis". És, doncs, clar que de "Sanctis" deriva SANTS, i no SANS.

És cert, que inclús en èpoques més recents, hi ha hagut qui ha fet servir el nom de Sans, però crec que és degut més a error d'ortografia, que no pas a un intent de castellanitzar el nom del barri, ja que tots dos noms són ben catalans.

Per últim, crec que no es deu convertir les anècdotes en fets històrics. Ens agradi o no, en això cadascú tindrà la seva opinió, hem de respectar aquesta nostra història que, en aquest punt, és ben clara.

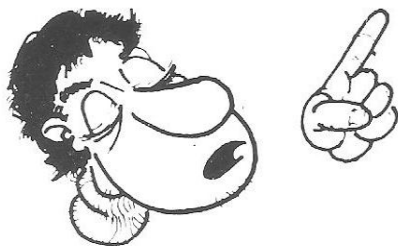
JOSEP ADRIAN

EL NEN ÉS EDUCABLE DES DE QUE NEIX

Perquè repetim aquesta frase? Doncs per fer reflexionar els pares o les persones que es dediquen a atendre nens, de la importància que té l'atendre els nens de poca edat.

Evidentment que tothom té molt clar que els nens de Bàsica, o bé de BUP cal deixar-los en mans de professors competents. Ara bé el que molta gent no acaba de veure és perquè cal també que els nens petits estiguin en mans també de gent competent. Normalment s'entén que és competent la guarderia que està neta i que presenta un bon aspecte.

Ara bé les necessitats del nen petit, fonamentalment estan basades en la necessitat d'atenció individual, de moviment, de facilitar l'autonomia, de relació amb els altres nens, etc.

Segons sigui la manera d'aconseguir aquestes coses, així serà, la base psicològica de la personalitat d'aquest nen. Molt sovint ens trobem amb nens insegurs, amb nens dependents de l'adult, etc., als quals seria molt important d'esbrinar quin va ser el seu entorn quan era petit.

Educar per a nosaltres no vol dir tan sols fer coses que més o menys es poden valorar els ulls dels adults sinó ajudar a posar els fonaments del que després serà la manera de ser d'aquell nen.

Amb això no volem dir que els nens que no van a les escoles bressol no tinguin també possibilitats d'educar-se. Evidentment que no volem dir això. El que sí creiem que per més ben atès que estigui un nen a casa, mai podrà tenir un entorn fet a la seva mida, ni uns companys dels quals podria imitar i avançar junts, ni haurà de resoldre petits problemes de relació i de sociabilitat. Evidentment creiem que si no fos per uns condicionaments econòmics de la nostra societat, TOTS ELS NENS HAURIEN DE TENIR UN LLOC A LES ESCOLES BRESSOL DEL SEU BARRI.

ESCOLA BRESSOL L'ESQUIROL
Sagunt, 67 332 99 50

Un vell mitjà de comunicació a l'abast de tothom

Aquest llenguatge, ja antic al nostre país, a vegades qualificat com jerga, caló, guaje o germania, vingut de la parla de grups marginals, membres de gremis i oficis, gitanos, delinqüents i, per damunt de tot, cap allà els anys seixanta, de grups socials com els hippies, els drogaadictes i per autonomia de la nova joventut, ha esdevingut avui dia quelcom més que un subllenguatge per a una cultura. Qui no diu avui: **acollonar**, **canuto**, **tocar el dos**, **fer pipí o cabro nada?**, més que mai, l'argot s'introudeix en la vida quotidiana com un mitjà de donar significat a noves situacions. Com alguns filòlegs han observat, l'argot actual ja no és una eina d'allunyament entre grups socials, sinó que és un medi de significació i codificació de nous models i de noves estructures de vida que es donen sobretot a les gran ciutats com Madrid, Barcelona, Sevilla i Bilbao, posant de manifest tot un canvi en la manera de parlar de la societat, una nova valoració del fet de la parla, fenomen, que si bé és universal i

ahistòric, ha sorgit amb molta força a casa nostra com a resultat d'una deficient tasca per part d'uns grans sectors de l'intel·ligentzia per acostar-se a la manera de parlar de l'home del carrer, deficiència que es veu clarament en el diccionari que és una eina precària per comprendre tota l'extensió de la parla col·loquial, avui per avui, del ciutadà mitjà.

Per donar una idea més clara us proposem un petit itinerari pel món de l'argot, amb paraules ben representatives en l'evolució d'aquest llenguatge i el seu desenvolupament.

Cal recordar que en català hi ha poc argot, i molt està copiat o adaptat del castellà, de totes maneres també n'hi ha, prova d'això és un llibre, un dels pocs dedicats a estudiar l'argot català i que trobo interessant recomenar: **Vocabulari de l'argot de la delinqüència** d'en Joan Vinyoles, ed. Milla, 1978.

JAVIER JOSE BALLESTEROS

ABORTO - persona molt lletja
 ABRIRSE - anar-s'en
 ACID - LSD
 ACOLLONAR-SE - espantar-se
 AL·LUCINAT - impressionat
 ANDOBA - individu
 BACALLA - cony
 BARRILA - escàndol
 BASCA - gent, grup
 BAST - ordinari
 de BUTEN - excel·lent
 CAVALL - heroïna
 CHARNA - lladre
 DOMINO - preservatiu
 ENCONYAR-SE - enamorar-se
 ESPID - marxa, eufòria
 FOLCLORIK - tipus pintoresc i antiquat
 GLOBUS - estat produït per una droga
 JILIPOLLAS - imbecil
 KILO - milió de pessetes
 LITRI - cursi
 LILA - beneit
 LIQUIDAR - assassinar
 LLET - cop, bufetada
 MAJUMA - lladre
 MOL - vi
 MERDE - escàndol
 ORANGE - LSD
 PALLA - masturbació
 PARIDA - bestiesa
 PORRO - cigarreta de cannabis
 RONYA - brutícia, agarrat
 SUDACA - sudamericà
 TILA - marihuana
 TRIP - LSD
 ULTRA - ultradretà, pirat
 VAINA - unió sexual
 ZETA - cotxe de la policia

EL IOGA: UNA HARMONIA ENTRE EL COS I LA MENT

El dia 9 de maig se celebrava al Parc de la Ciutadella el dia del Ioga. Amb un clima de diumenge assolellat i primaveral les xerrades, cànctics, asanes i inclús el ball de comiat foren presenciats per les més diverses persones; moltes de les quals deurién presenciar per primer cop a la seva vida un espectacle com aquell. Després sorgiren comentaris: n'hi hagué de tots colors.

Des de fa uns anys hem vist a Occident i especialment a casa nostra un augment de persones que practiquen o són adeptes del Ioga; així com proliferació de centres, escoles, sectes, gurús, mestres, etc. Però si a Occident, al menys en un sentit ampli, la seva pràctica es pot comptar per anys, a la Índia, el seu lloc d'origen, es compta amb més de tres mil anys. De la Índia s'estengué per quasi tot l'Orient encara que practicat en diverses formes. Avui trobem el Ioga a quasi tots els països del món.

Però, què és el Ioga? El Ioga, en primer lloc prové d'una paraula sànscrita que significa "Unió". Aquesta unió és l'harmonia entre el cos i la ment humana conjuntament. Casa postura o asana és practicada en una actitud mental d'atenció i relaxació. El Ioga és doncs una tècnica per unir el cos físic i el cos mental de l'home. Hi ha qui creu que el Ioga és una religió, una sèrie de postures rares i exòtiques, una filosofia, i inclús una secta. Però per als grans iniciats i els qui en fan pràctica sovint el Ioga és més que això: és una manera de

viure, de pensar, de sentir, d'actuar...

De la pràctica del Ioga en podem treure diversos beneficis segons la intensitat, dedicació que hi posem. Mijtançant el Hatha-Ioga podem tenir en primer lloc un millorament de la nostra salut en general i d'una actitud mental més positiva. Els exercicis donen una gran importància a la rectitud de la columna vertebral, més endavant aquesta serà el sosteniment de la respiració completa (pranayama). Així els òrgans interns reben més oxigen i ens sentim més plens d'energia. Es de notar un gran millorament en la nostra aparença exterior (reduir l'obesitat, per exemple). Si en fem una pràctica constant obtindrem un cos flexible, jove, harmoniós i una llarga i saludable vida... Però també en l'aspecte mental en sortirem beneficiats; més relaxats, més segurs de nosaltres mateixos. Pensem en la nostra vida diària: stress, falta de concentració, presses, alimentació inadequada, falta d'exercici, falta d'harmonia...

Els més avançats especialment gurús, swamis, mestres, etc. obtenen, segons ells, èxtasis meravellosos, poders mentals, revelacions divines sobre el sentit de la vida i ells mateixos, etc.

Quasi tothom pot practicar aquesta activitat. Podeu informar-vos a molts gimnasos, escoles d'arts marcial, així com centres únicament especialitzats en Ioga i també consultoris de medicina natural, dietètica, on podreu obtenir informació i pràctica. Exceptuant perso-

nes molt malaltes, minusvàlides, mutilades, és exercit des d'infants fins persones d'edat molt avançada.

POSTURA INVERTIDA
(Kapalabhasana):

Afavoreix el reg sanguini del cor i del cervell. Estimula les funcions intel·lectuals, combat l'insonnia. També millora l'aspecte del rostre en captar més sang, etc.

Nota:

Es recomana pels principiants i als qui vulguin començar a practicar Ioga el llibre d'André Van Lysebeth "Aprendo Ioga", Ed. Pomaire.

JORDI TEIXIDO

NOTÍCIES

BARCELONA, DE GALA PER LA MERCÈ

En pocs mesos Barcelona s'em bollirà considerablement. Sí, ja sabem que Barcelona és una ciutat pitjor que Can Pistras, sí. Però del que volem informar-vos és del pla d'urbanisme d'ara fins a la Mercè, de les obres que es duran a terme aquest estiu, i d'altres ja començades, però que encara no han acabat i que sí ho estaran pel Mundial de futbol del juny-juliol.

Hi ha obres que són purament d'imatge, com les rentades de cara d'alguns edificis representatius de l'arquitectura barcelonina, modernistes i no tant modernistes. Aquesta mesura ja fa uns quants mesos que ha estat endegada, i tots aquells edificis macos que veieu que estan tapats per una lona groga, taronja o vermella, doncs això.

L'obra, però, de més relleu és la construcció del Parc de l'Escorxador. La seva urbanització ja està en marxa i molt possiblement per la Mercè ja estarà llest. Com ja deveu saber el Parc serà ornamentat per una gran escultura, la segona més alta de Barcelona després del monument a Colom, i unes quantes més d'un tamany més reduït dissenyades pel nostre Joan Miró. També deveu saber

que el genial artista està molt malament de la vista i, que fins i tot, pot perdre la vista d'un ull, però no us espanteu, les escultures del Parc es duran a terme sense complicacions massa grosses.

Les estàtues

A part de les ja citades del Parc de l'Escorxador n'hi ha dues més que s'inauguraran properament. Es tracta de les estàtues o monuments al doctor Robert i a Pau Picasso. Parlem de la primera; per fi, sembla que també per la Mercè s'inaugurarà. L'Ajuntament ja ha contractat la darrera fase de construcció de les obres, malgrat que sembla que no podrà enllestir-se la restauració d'un grup escultòric molt deteriorat. Recordem que aquest monument ja fou bastit antigament a la nostra ciutat, però que l'administració franquista retirà. Pel que sembla el retard en l'execució de monument ha estat pressupostari.

I l'altra estàtua, la de Pau Picasso, també s'inaugurarà per la Festa Major. Aquest monument es col·locarà al capdamunt del passeig que duu el nom del cèlebre pintor malagueny, allà prop del Born. En l'actualitat se li estan donant els darrers tocs, a càrrec del no gens menys genial Antoni Tàpies. Segur que ha de ser preciós!

L'Eixample

Sí, també l'Eixample. Si no millorar-lo, sí que es protegirà. L'àrea d'urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona dictarà unes mesures per a protegir l'Eixample barceloní, en els seus trets més característics. No es tractarà d'un pla global, sinó que serà un conjunt de plans sectoritzats que permetran salvar tot el conjunt. Per a fer aquest pla de protecció es tindran en compte quatre qüestions essencials: la circulació, les necessitats d'equipaments i espais lliures col·lectius, l'anàlisi a fons de l'evolució de cada illa de cases i l'anàlisi de l'arquitectura actual. Amb aquestes qüestions s'intentarà aconseguir un Eixample amb illes de cases més grans, amb vies ràpides de trànsit cada tres illes de les actuals, i fomentar la rehabilitació de les cases actuals.

Altres obres

Una de les altres obres que es preveu s'inaugurin per la Mercè és el remodelatge definitiu de la plaça de l'estació de Sants. Una primera se estarà llesta pels Mundials, i la resta per la Festa Major.

I finalment la plaça Sòller, a Sant Andreu del Palomar, s'està avançant considerablement, i és molt segur que es pugui inaugurar abans de l'estiu. Es tracta d'una obra urbanística molt important, que permetrà de recuperar prop de dues hectàrees per a parc i zona per a jocs. Aquesta plaça és un camp immens, més gran que la plaça de Catalunya.

ALEIX FERRATER

DOFINS I BALENES AL NOSTRE PORT

Qui ho hauria de dir que un dia els barcelonins podríem pescar dofins i balenes al nostre port? Gairebé ningú, només els bombers als quals ho han fet els darrers dies. Mira, primer va ser la balena, que vingué acompanyada de l'hèlice d'un vaixell de càrrega alemany. Pocs dies després el mateix cos pescà un dofí a l'escullera, ja mort, a l'igual que la balena, després que uns pescadors intentessin salvar el sinífer marí allunyant-lo del port; però heus aquí que l'intrèpid cetaci volgué tastar les nostres aigües i turrut pistons! En fi, balenes i dofins, no us passeu que, pocs que sou...

GRÀCIA NO VOL LA VIA 0

La polèmica Via 0 de Gràcia, que uniria la plaça Joanic i la de Lesseps, no la volen els veïns d'aquesta vila. Des del 1970 que les entitats del barri s'estan movent per aquesta idea, i fa pocs dies hi hagué una concentració a la plaça Rius i Cluet, davant la seu municipal del districte VIII, on es demanà, per enèsima vegada "D'una vegada per sempre, fora la Via 0", amb motiu de la festa reivindicativa de suport al pla especial de Gràcia.

BARCELONA, ENCARA MÉS TURÍSTICA

La companyia Ibèria i el nostre Ajuntament han arribat a un acord en el qual aquesta companyia promocionarà els turistes que es dirigeixin a l'estranger passant 24 hores a Barcelona. Aquest pla, denominat "Barcelona Stop" es posarà en funcionament d'aquí a poc i es calcu-

la que en un any unes 7.000 persones recal·lin a la nostra ciutat, deixant els seus bons diners, clar.

LES "CASES BARATES" MÉS CARES

El Patronat Municipal de la Vivenda (P.M.V.) ha començat una campanya de rehabilitació en algun dels seus grups, les anomenades "Cases Barates", per a dignificar unes vivendes que no tenen les més mínimes condicions. Aquestes "cases" són, concretament, els grups d'Eduard Aunós de la Zona Franca (estaràs content Candel, eh?), Ramon Albó del Turó de la Peira, i Milans del Bosch i Baró de Viver del Besòs. En total són més de 3.000 vivendes que foren construïdes per recollir els barraquistes de les zones properes a Montjuïc on, el 1929, es construí l'exposició internacional. Aquestes reformes es faran a les vivendes que els veïns vulguin, els quals hauran de pagar 3.500 mensuals de lloguer, en lloc de les 100 o 300 que paguen en l'actualitat.

MÉS CARRILS-BUS

Quan tornem de les vacances Barcelona disposarà de 20 quilòmetres més de l'anomenat carril-bus, els quals estaran centrats, la majoria, a l'Eixample. Aquests nous carrils permetran una major fluïdesa en el transport urbà no subterrani, i una més gran freqüència. En total Barcelona disposarà de 53,1 quilòmetres d'aquest carril. Ah, nota curiosa, el 47 serà la primera línia que disposarà de carril-bus en tot el seu recorregut.

NOVA PLACA AL CASC ANTIC

Tant de bo que a cada nombre de TRENC D'ALBA puguéssim donar notícies semblants! Sí, i ara és al Raval, on molt a prop de l'antic hospital o casa de la Caritat s'ha inaugurat un espai verd que servirà per a oxigenar un barri tan necessitat, el més dens d'Europa i del món. Aquesta nova plaça disposarà de tots els elements necessaris perquè els habitants de barri puguin respirar una mica millor. Enhorabona!

ALEIX FERRATER

L'as i l'os

Després de dos mesos de patiments, engoixes i malsons, per fi, els afeccionats barcelonistes han gaudit d'una nit de joia total. La nit del 12 de maig, Barcelona fou una gran festa. Es encoratjador comprovar que la gent, almenys per un dia, pot ser feliç. A tots els culés, felicitats. Ells han estat l'as del mes. A veure si la propera temporada poden ser asos cada setmana... endavant Barça!

250 ptes. menys. Jo ja no

les tinc. Vosaltres encara esteu a temps de salvar-les. Invertiu-les com volgueu, però no en la pel·lícula "Carros de Foc". Si això és el que agrada avui en dia, cagada roc. Sota la imatge d'un film emotiu i humà s'amaga un contingut reaccionari i conservador. Si us agrada perdre el temps, si teniu 250 ptes. que us fan nosa, una suggerència: "Carros de foc". O millor, "Carr-Os de foc". Un os, i quin os!

Parla

manuel

de

pedrolo

Començava un vespre gris quan ens dirigírem a una part de Barcelona força respectable. Allí, al carrer Calvet, ens obrí la porta el propi Manuel de Pedrolo. Sabatilles i roba d'estar per casa, un bigoti, un despatx més petit que el cap d'una agulla, llibres per tots costats, una llum groga de febre i una taula farcida de papers, llibres, cigarretes; tot això força desordenat. Li sorprengué que el cassette que portàvem fos tan petit.

- Trenc d'alba: Com t'ho has fet per guanyar-te tant al lector?

- Manuel de Pedrolo: Bé, de fet el públic és més selectiu del que sembla suposar la pregunta aquesta. Se que quan faig llibres amb desordre cronològic o amb un tractament filosòfic la llista de vendes baixa considerablement, comparant-la amb d'altres de més èxit.

- Td'A: Què es proposa Manuel de Pedrolo?

- MdP: Jo simplement m'he proposat fer un tipus d'investigació narrativa, que és una cosa molt complexa i molt llarga, que ningú no pot acabar, cosa que és interessant de fer, crec jo; faig tota classe de productes i resulta que ho encertes en un tipus determinat de públic; en altres resulta que no ho encertes, però això no em preocupa, evidentment.

Independència

- Td'A: Què és el que més preocupa a Pedrolo en l'actualitat?

- MdP: Em preocupa el nostre país, el problema de l'expressió, la nostra lliber-

tat, em preocupa el ser no-saltres mateixos i no una colònia d'uns altres. I és clar, això, si la situació i l'argument s'hi presenten és molt lògic que, d'una manera o altra, també surti en els meus llibres.

- Td'A: I en els articles de l'AVUI, oi?

- MdP: També, clar! Això és literatura política i es relaciona amb la meua faula d'home interessat per la política, i dins de la política, la independentista, ja que es tracta d'això en els meus articles; en un 100%, sí.

El cor i la sang

- Td'A: Pedrolo, què és per tu l'amor?

- MdP: L'amor?, un sentiment meravellós i escàs. Però l'amor ha de ser fins al tot, eh? El sexe és una necessitat elemental de l'home i de la dona; per tant, és lògic que se satisfaci, però si pot ser, d'una manera espontània, lliure i sincera.

- Td'A: Ets una persona romàntica?

- MdP: També, sí, sí. Escolta, algú que escrigui en català, o que faci alguna cosa en català ha de ser romàntic per força! Home, no caldria més!, ha, ha, ha...

- Td'A: I somiatruïtes?

- MdP: També. Això també m'ho han dit molts altres.

- Td'A: Malgrat tot això, moltes vegades dones la impressió de ser una persona freda, calculadora, materialista...

- MdP: De vegades ho puc semblar, sí.

- Td'A: Ets complicat?

- MdP: Sí, suposo que en el fons sóc complicat, perquè de vegades no entenc ni el que dic jo mateix. No sóc pas pedrolià, jo. També sóc senzill; senzill i complicat, les dues coses, eh? Això mateix ja vol dir que sóc complicat. Sóc senzill perquè ho reconec.

...

Pedroliades

- Td'A: En el llibre d'en Jordi Coca "Pedrolo, perillós?" dèies que el "Mecanos del segon origen" volia ser una segona Bíblia, per què?

- MdP: Perquè en fa nosa la primera. És més interessant aquesta que l'altra, ha, ha, ha,...

- Td'A: També es deia en aquest mateix llibre, i per cert, ho dèies tu, que estàs foll i un forassenyat.

- MdP: Sí, clar, és que ho sóc! Forassenyat absolut, és clar que sí. Tu creu que no és un ximple de debò un individu que ha escrit més de cent llibres en català? Encaixa que només me n'hagin publicat uns vuitanta, fins ara. N'aniran publicant, suposo, però és bastant de ximple això.

- Td'A: Per què no el volies el premi d'honor de les Lletres Catalanes?

- MdP: Bé, penso que no me'l mereixia. Hi ha gent que se'l mereix més. Després, perquè crec molt poc en els premis. Tòt això forma part d'una convenció social a la qual em plau de no entrar precisament.

- Td'A: Però els premis literaris són una forma d'exaltar-vos. I si tots els escriptors fessin com tu poca gent us coneixeria.

- MdP: Home, no ho sé; potser es trobarien altres maneres de donar-nos a conèixer.

- Td'A: Quan vas començar a escriure, pensaves que ho faries en novel·les, contes, narracions, teatre, poesia...?

- MdP: No m'ho plantejava pas. M'agradava fer-ho i ho feia. Estava content de fer-ho, de llegir-ho als amics, suposo, amics del col·legi; però no, no m'ho plantejava.

- Td'A: I de quin d'aquests gèneres estàs més satisfet?

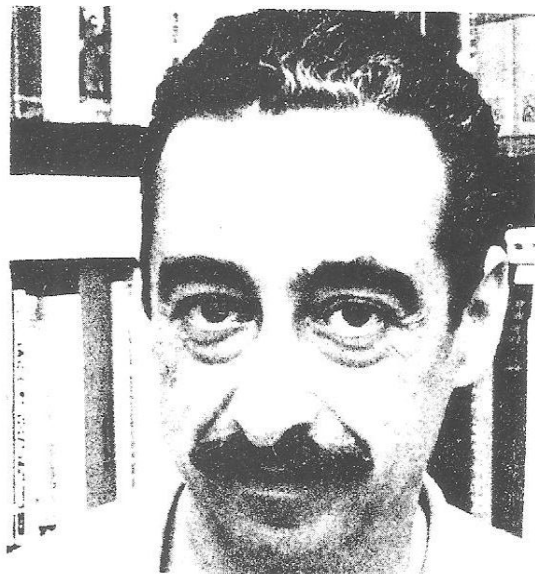
- MdP: No ho sé; de cap.

...

Així fou com vàrem xerrar una estoneta amb un dels homes més lúcids i sincers de la nostra literatura. Un home idealista mil per mil -somiatruïtes- que només té dues coses entre cella i cella: la seva professió i la seva terra.

Senzill, amable, afable, obert, i, amb una humilitat fora del normal dins de la raça dels escriptors, se'n ha mostrat Manuel de Pedrolo.

ALEIX FERRATER

QUATRE DADES

Manuel de Pedrolo i Molina nasqué al castell de l'Ara-nyó (Segarra) el 1918. La seva família ha habitat des d'antic el castell, que vengué el seu pare Manuel de Pedrolo i Espona, president d'Acció Catalana de Tàrraga. Estudià el batxillerat a Tàrraga i no continuà estudis a causa de la guerra civil, en la qual participà com a soldat d'artilleria. Casat, s'instal·là definitivament a Barcelona el 1943, i es dedicà a feines diverses per a guanyar-se la vida. Les seves obres més famoses són, de la novel·la, "Es vessa una sang fàcil" (1952), "Cendra per Martina" (1952), "Avui es parla de mí" (1953), "Un amor fora ciutat" (1959), "Si són roses floriran" (1961), el corpus novel·lístic "El temps obert" (1963-66), "Joc brut" (1965), "Mecanoscrit del segon origen" (1974), "Trajecte final" (1974), la sèrie d'"Anònims" (anys 70), i els "Apòcrifs" (anys 80). De poesia cal destacar "Ésser en el món" (1949), i de teatre "Cruma" (1958), "Situació bis" (1964). Cal destacar la col·lecció de contes i narracions recollits en quatre volums per Edicions 62.

LITERATURA Y GUERRA CIVIL

Entre el arte y la propaganda

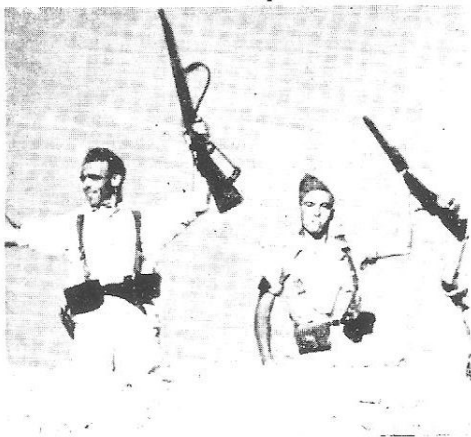
La literatura producida a raíz de la guerra civil española oscila entre el arte y la propaganda. La guerra constituyó una exacerbación de las pasiones y, en muchos casos, mediatizó el quehacer literario. En el bando republicano, se colocaron la mayor parte de los intelectuales del momento: la generación del 27, novelistas como Max Aub, Ramón J. Sender, Francisco Ayala, etc... Escritores representativos del llamado "bando nacional" fueron José Mª Pemán, Ernesto Giménez Caballero, Rafael García Serrano, Eugenio d'Ors, Agustín de Foxá y Dionisio Ridruejo.

En lo que respecta al ámbito internacional, la República obtuvo el apoyo moral de gran parte de la intelectualidad europea y norteamericana.

Muchos escritores foráneos se trasladan a España. Unos cubren misiones de correspondencia periodístico (Hemingway) otros acuden llamados por la aventura y la acción (Malraux). Entre los ingleses, cabe destacar a dos amantes de la libertad como Arthur Koestler, que narra sus experiencias en "Spanish Testament" (1937) y George Orwell con su "Homenaje a Catalunya". La "generación perdida" norteamericana tiene dos representantes relevantes: John Dos Passos y Ernest Hemingway. El primero, publica en 1938 "Tierra de España" y el segundo, en 1940, "Por quien doblan las campanas".

También en Francia los ecos de la guerra suscitan polémicas apasionadas. Paul Claudel apoya al bando nacional

y publica "A los mártires españoles" (Sevilla, 1937). Georges Bernanos escribe "Los grandes cementerios bajo la luna" (1938), un análisis crítico sobre la situación represiva en la zona nacional. Otros dos escritores franceses vienen a España. El uno se dirige al bando nacional: Pierre Drieu la Rochelle, el otro combate al lado de la República: André Malraux. Drieu la Rochelle publicará "Gilles" en 1939, Malraux ya había publicado "L'Espoir" en 1937. Años más tarde, la guerra mundial los pondrá de nuevo frente a frente. Como dijo Miguel Hernández: "Tristes guerras/ si no es amor la empresa..."

NOVELAS DE LA GUERRA CIVIL

- "La Esperanza" (André Malraux, 1937): Testimonio de la guerra civil, desde el momento de la sublevación hasta finales del año 1937, "La Esperanza" es el producto documental que Malraux, el vitalista, aporta. En esta novela, se analiza perfectamente la situación organizativa en el bando republicano. Para muchos críticos "L'Espoir" se halla a medio camino entre el periodismo y la creación imaginativa.

- "Por quien doblan las campanas" (Ernest Hemingway, 1940) Esta novela se generó a partir de unos cuentos sobre la guerra civil que Hemingway había redactado en 1939, durante su estancia en

Cuba. El gran éxito comercial de la novela provocó un fallido trasvase cinematográfico, con Gary Cooper y Ingrid Bergman como protagonistas.

- "El laberinto mágico" (ciclo de novelas) (Max Aub, 1943-1968) Nos encontramos ante el más extenso ciclo novelístico sobre la guerra civil. Esta auténtica "comedia humana", compuesta de retazos de vidas diversas, pasajes cortos, personajes auténticos e imaginarios, está integrada por cinco novelas: "Campo cerrado" (1943), "Campo de Sangre" (1945), "Campo Abierto" (1951), "Campo del Moro" (1963) y "Campo de los almendros" (1968).

- "La cabeza del cordero" (Francisco Ayala, 1949) Con el título de "La cabeza del cordero" se reúnen un conjunto de narraciones, que tienen como leit-motiv la guerra civil. Los relatos recogen situaciones que preceden a la contienda, en la contienda y en el exilio. Preocupado por el progresivo deterioro de las relaciones personales que culmina en el estallido violento de la guerra, Ayala bucea en el subconsciente de la colectividad, buscando el "por qué".

- "Duelo en el Paraíso" (Juan Goytisolo, 1955) Representante de las nuevas generaciones que no combatieron en la guerra civil, Goytisolo nos ofrece las trágicas relaciones entre unos niños refugiados, que reproducen los sentimientos de venganza que los mayores han desarrollado en la guerra. Una de las novelas más sensibles de los años cincuenta.

SERGI DORIA

la

guerra

TdA

15

ANYS DE SOLEDAT I EL RECORD INEVITABLE DE LA GUERRA

En acabar la guerra civil semblà -com ha escrit Joan Fuster- "que Catalunya es quedava sense homes de lletres". I efectivament, la majoria d'escriptors catalans hagueren de marxar cap a l'exili. França i l'Amèrica Llatina foren els dos objectius principals dels nostres literats. La llista d'exiliats és llarga: Pompeu Fabra, Josep Carner, Rovira i Virgili, Carles Riba, Ferran Soldevila, Joan Oliver, Ventosa Gassol, Mercè Rodoreda, Rafael Tasis, Joan Sales, Pere Calders, Agustí Bartra i un llarg etcètera. Enrera quedava la guerra i s'encetava una etapa difícil pels nostres literats. Una etapa on escriure, deia Mercè Rodoreda, era "una ocupació espantosament frívola".

Alguns dels nostres escriptors creen revistes a l'exili. A Mèxic, Agustí Bartra anima la revista "Lletres" (1944). D'altres, per guanyar-se la vida, escriuen en l'idioma del país on es troben. Però en general ningú no oblida el desastre que Espanya i Catalunya acabaven de viure. La majoria dels autors escriuen sobre episodis de la guerra. En forma de poemes: Carles Riba, Pere Quart, Màrius Torres; en forma de novel·la: Joan Sales, Pedrolo, Mercè Rodoreda, Joan Oller o Artís-Gener.

Però no tots els escriptors, en acabar la guerra, canten l'enyorament de la pàtria, les vivències de l'exili o el dolor dels camps de concentració. També ens trobem una sèrie d'escriptors, vinculats la majoria a la Lliga, que s'expatrien tot just començada la guerra i que després tornen un cop acabada. Es tracta de Joan Estel-

rich, Josep Pla o Josep Ma de Segarra. Així, Joan Estelrich, diputat a Corts per la Lliga, dirigí a París durant la guerra civil la revista "Occident" de propaganda franquista. Josep Pla marxà cap a França i Itàlia un cop esclatà la guerra i no torna fins l'any 39 a Catalunya. Després del seu torn escriu una justificació de la seva posició amb el títol d'"Historia de la Segunda República española". Pla escriurà en castellà fins el 45 i a partir d'aquí tornarà de nou al català.

Pel que fa als escriptors "vençuts" existeix, entre ells, un esperit unitari de treball. Una bona prova la tenim en la revista "Ariel", publicada a Barcelona entre 1946 i 1951. La revista fou fundada per Palau i Fabre, Triadú, Terradell, Romeu i F.P. Verrié, amb col·laboracions de Riba, Foix, Espriu, Oliver... "Ariel" més que una revista de "resistència" cal considerar-la una revista testimoni d'una nova generació literària. Edicions Proa ha reeditat de nou en edició facsímil els vint-i-tres números que aparagueren d'aquesta revista clandestina.

Amb el temps la majoria d'escriptors i escriptores tornaren a la seva terra. A d'altres, però, la mort els sorprengué a l'exili: Pompeu Fabra a Prada, l'any 48, el poeta i novel·lista Puig i Ferrater a París, l'any 56, Rovira i Virgili a Perpinyà, l'any 46 o bé Francesc Trabal a Santiago de Xile, l'any 57.

Els escriptors parlen de la guerra

• "Unitats de xoc" (Pere Calders, 1938). Escrita durant la guerra, la novel·la recull impressions personals dels esdeveniments bèl·lics. Hom la considera un dels millors documents de la literatura catalana sobre la guerra civil.

• "Quanta, quanta guerra..." (Mercè Rodoreda, 1980). Encaixa que la guerra no és la principal protagonista de la novel·la, hi ha un fons continuat de conflicte bèl·lic. Com diu la mateixa Rodoreda: "l'Adrià Guinart -el veritable protagonista- és l'antiheroi. Al meu Adrià l'impulsa a anar-se'n de casa la seva aspiració de llibertat. D'aquesta llibertat tan cantada que només mena a un canvi de presó".

• "Incerta glòria" (Joan Sales, 1956). En "Incerta glòria" es relata la conversió religiosa d'un milicià que lluita al front d'Aragó. Joan Sales escriví en la "confessió de l'autor" de la 1ª edició: "un fos afany ens mou durant aquells anys turmentats i difícils; busquem, conscientment o no, una glòria que no sabríem definir. La busquem en moltes coses, però sobretot en l'amor -i en la guerra, si la guerra se'ns entravessa. Tal va ser el cas de la meua generació".

• "Dues línies terriblement paral·leles" (Francesc Grau i Viader, 1978). Són les memòries d'un escriptor que als 17 anys s'incorpora a l'Exèrcit Popular i se'n va al front. Una obra dedicada als supervivents de la lleva del 41, coneguda com "la quinta del biberón". Una obra tan crua com humana que ens descriu alguns dels episodis més dramàtics de la guerra.

ALFRED PICÓ

CREACIÓ

Aquests dos fulls són vostres. Ens podeu enviar articles, poemes, acudits, fotografies, receptes de cuina, frases, comentaris, qualsevol cosa que sigui creació personal.

COCA DE SANT JOAN

Ingredients: 100 gr. de cireres, 150 gr. de fruita confitada (taronja, pera...) 125 gr. de sucre, 400 gr. de farina, 50 gr. de llard de porc, 50 gr. de mantega 50 gr. de pinyons, 1/2 llimona, 1 poquet de llevat (Royal), 1/4 de litre de llet, 1 raget d'anís.

A sobre d'un marbre es posa la farina fent una rotllana. Se li tiren els ous (batuts), la llet, la mantega i el llard, (aquestes dues últimes coses es fan fondre i es remou tot amb una cullera; el sucre, l'anís (un rajolí) un pols de canyella, la pell ratllada de mitja llimona i el Royal. Anar-ho remonent tot fins a tenir una pasta molt dura que, llavors, es farà amb les mans, i donant-li, cops a sobre del marbre. Deixar reposar la massa vint minuts tapant-lo amb un drap i que estigui a la vora d'un foc o algun lloc calentet. Passat aquest temps, la llauna on ha d'anar la pasta, s'untarà de mantega a fi que no s'enganxi la pasta, Posar la pasta a la llauna i posar-la al forn. Quan comenci a estar una mica daurada, es treurà del forn i es posarà la fruita a sobre, i els pinyons, i també una mica de sucre, esquitxar-lo amb aigua (el sucre) i tornar-la a posar al forn fins que estigui ben daurada. BON PROFIT!!!

JOANA

Sergi - 7 anys

"Muere un poeta y la creación se siente herida y moribunda en las entrañas." M. Hernández.

A Miguel

Ya eres copo sonoro aventado
al puro fulgor del rayo desatado,
ya eres viento enfebrecido, volcánico
aullido o canción desenfrenada.

Ya eres más tu, más alto
que la palmera más cercana,
tu verbo rueda, estalla
sembrando campos, emergiendo.

Ya eres ala, pájaro frenético
que busca arrebatados universos,
una lluvia de plumas afirma
la gloriosa ascensión del cuerpo.

Mª CARMEN

Des de quan l'Osw treballa el diumenge?

MELANGIA

Passen raudes pel camí
estrelletes fugitives,
les voldria deturar
amb paraules comprensives.

Ai! llumetes que passeu
allunyeu les meves penes;
són penes d'amor fallit
com estrelles fugitives.

El camp, és curull de flors,
els ocells, canten i canten.
Per què no canta el meu cor
està sedent d'esperança?

Estrelletes, flors i ocells
enterreu mon cos, mon ànima;
les flors seran mon clot,
les flors seran ma mortalla
i les estrelles brillants
seran la creu guardiana.

Antonieta Antón Onna
(Terpsicore)

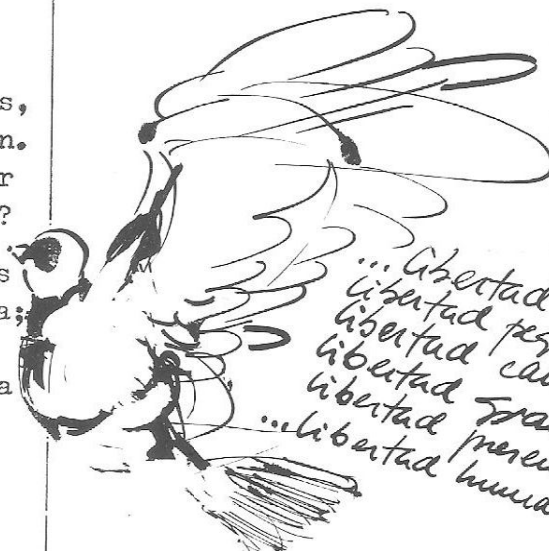
Hay que dejar
transcurrir el tiempo,
lenta, cansadamente,
como si se tratase
de una
aburrida eternidad.

Hay que matarlo,
al tiempo,
sin armas,
sin sangre,
únicamente
atajando la imaginación,
sumergiéndonos
en un absurdo
e inútil trabajo.

Mª ANGELES

A UN SEQUIT DE CARRERS

T'escric, un migdia de prima-
vera. No t'escric pas perquè
aquesta primavera la coneixem
pels nous brots que es
multipliquen arreu, ni per
les poncelles que tot just
s'insinuen abans d'esclatar,
ni tampoc per la gatzara de
milers d'éssers voladors que

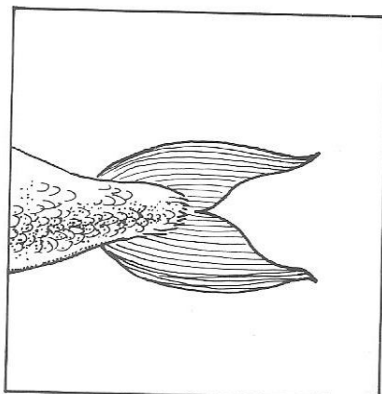
l'arribada de la bonança sem-
bla enfollir. No. Tal vega-
da, t'escric perquè aquesta
primavera la coneixem pel
sol que il·lumina descarada-
ment la tristor d'unes pa-
rets tapissades de no sé què
i de vergonya. Pel sol que
escalfa perllongadament uns
bancs de pedra que, entre
papers, cuots de cigarreta
i paraulotes malendregades,
ens refreda els ossos en ho-
res mortes. Un sol que, al
cim d'un matí com aquest,
em convida a avançar per da-

ment aquesta estranya cati-
fa feta de plàstics i de pa-
pers esquincats, que tant
se val si són lletres gira-
des d'un compte corrent com
paraules d'amor sense respos-
ta. Una catifa, plena de ta-
ques d'una estranya suor que
vessa de cotxes i d'estranyes
esbufecs sortits de fàbri-
ques constipades. Una catifa
treballada amb restes de mes-
quina i culs d'ampolla.
Però, fa que no te n'adonis,
aquest matí. Fa que la tre-
pitgis i que et complaguis
a descobrir els carrers que
hi ha rere els carrers, i
les cases que hi ha rere les
cases. Fa que et sentis part
de la grisor d'aquest deco-

rat, una grisor estranya,
avui, pel sol que l'enllue-
na i pel cel on s'emmiralla.
Una grisor que tanmateix
avui fa bonic, i, em fa dir
que me l'estimo. I, em fa
escriure que me l'estimo mal-
grat els seus plors de ci-
ment i els seus esquitxos
d'anonimat, perquè els seus
carrers s'han anat fent
meus, i m'estan dient que
són la meua ciutat, que són
el meu barri.

I en aquest migdia de prima-
vera, malgrat tot, me'ls es-
timo.

ANNA BOSCH I BATLLE

JEROSUFICO

¿qué utilizó para pegar la foto?

Espectacles

A partir d'ara procurarem comentar els màxims títol que es programin als cinemes Liceo, Bohemio, Palacio Balaña i Arenas.

Al cinema Liceo: "DISTRITO APACHE" d'en Daniel Petrie, interpretat per Paul Newman. Es tracta d'un film policíac i tràfec de drogues en la societat novaiorkesa, així com la corrupció d'alguns representants de la llei, tal com estem acostumats a verure al cinema americà.

Al cinema Arenas: "EL DECAMERON PROHIBIDO" "S". Aquest film es projectarà en el cinema Arenas, avui especialitzat a canalitzar el cinema pornogràfic al nostre barri. Fidel exponent d'un producte totalment enganyós, ja que molt espectadors hi van a cercar quelcom que no hi troben, però se'ls enganya amb tantes coses... que una cosa més no ve d'aquí.

Mentrestant esperem que la nova normativa de les sales X i els films exhibits satisfacin necessitats visuals eròtiques dels espectadors.

CINEMA DEL BARRI A LES ENTITATS

Al Centre Catòlic podreu veure:

"LA DAMA Y EL VAGABUNDO" (1955) d'en Walt Disney. Un film característic d'aquest autor de dibuixos animats i d'un cert interès dins la seva filmografia, encara que és una lleu ombra del que va ser esplendor, no obstant sempre agrada a la mainada i als grans. Complementarà el progrma "LOS HIJOS DE SCARAMOUCHE", film de capa i espasa sense cap mena de qualitat. No és ni l'ombra d'aquell primer film "SCARAMOUCHE" d'en George Sidney.

"LAS HERMANAS ALEMANAS"

Margarethe von Trotta (1981)

Aquest film és el tercer llargmetratge realitzat per Margarethe von Trotta, muller del cèlebre director Volker Schlöndorff. El seu títol original és "Els anys de plom" que no té res a veure amb el que han traduït a nivell comercial.

El film ens fa una reflexió de la societat Alemanya dels anys 1977, per mitjà dels fets de la presó de Stammheim, en trobar els cadàvers d'Andreas Baader i Gudrun Moeller en els seus respectius departaments. La versió oficial afirma que fou un suïcidi, encara que no té cap base, s'accepta unànimament.

Per mitjà de dues germanes, contrasta les seves actituds Juliana, que treballa en un diari feminista, creu en la transformació de forma gradual. Marianne trenca amb tot, i creu que el canvi ha d'ésser per mètodes violents i per això pren partit per la banda Baader-Meinhof. Un cop ha estat detinguda, el distanciament entre elles és menor, però l'aparent suïcidi de Marianne a la presó impedeix aquest apropament.

Estem davant d'un film realment important no solament pel tema sinó fins i tot per la forma com és tractat.

PERE GARCIA

FESTIVAL DE CINEMA DE SANTS

Els organitzadors del festival, comuniquem que el festival d'enguany, se celebrarà des del 26 de setembre al 6 d'octubre.

D'entre els actes previstos, hi ha una convocatòria pública de guions d'una seqüència per a films de super 8 mm. d'una durada de quatre minuts, a fi i efecte que un equip coordinador d'aquesta organització, seleccioni els quatre millors guions presentats, essent indispensable que els seus respectius autors realitzin el rodatge del film, per després adjuntar-los en una sola pel·lícula perquè sigui document d'aquest festival. Els materials els ofereix l'organització. El tema és lliure i ha d'ésser entorn un lloc concret del barri: plaça de Sants, Espanya Industrial, Casinet, Can Mantega, Jardins de la Farga. Pot intervenir-hi música i comentari en veu en off.

El termini final del lliurament de guions serà el 30 de juliol propinent.

Per a més informació i recollir-ne les bases de la convocatòria passeu pels següents llocs:

SECRETARIAT D'ENTITATS, ATENEU POPULAR DE SANTS C/Riego nº 28, tel. 325 12 65, CENTRE SOCIAL C/Olzinelles, 30, UEC-SANTS C/Jocs Florals, 51 i ORFEO DE SANTS C/Sants, 71.

T'ESPEREM

LA MÚSICA JOVE DEMANA PAS

Aquest cop anem d'entrevista, i és que no solament de mites viu el rock. Aquí, com a molts altres llocs, joves músics es sacrifiquen dia a dia treballant i assajant a l'ombra, sense ajudes comercials de cap tipus. Aquest article, doncs, és un petit homenatge al seu esforç i a la seva innegable professionalitat.

JOAN CARLES SANTAMARIA, 24 anys, resident a la barriada de Sants, és un exemple d'aquesta gent, que amb gana i il·lusió, pretén fer-se un lloc en el món artístic musical. Membre de l'orquestra Serpentina i d'altres grups com "On the rocks", s'ha ofert, desinteressadament, a contestar les nostres preguntes.

- Per orientar-nos una mica, quina mena de música feu a l'orquestra Serpentina?

- Fem música de ball, rock, salsa, boleros... tota la música que es pugui ballar.

- Tu, com a músic, et sents totalment satisfet amb el que feu a l'orquestra Serpentina o tens altres inquietuds professionals?

- Bé, jo no pretenc passar-me tota la vida tocant només a conjunts de ball. El que realment voldria és arribar a fer un tipus de música més del moment, per dir-ho d'alguna manera una fusió entre jazz-rock-funky-new wave... Quelcom més innovador, més d'acord amb el nostre temps.

- Suposo que per arribar a aconseguir el que vols hauràs d'anar venent una sèrie de dificultats. Quins són els problemes que té el músic, avui?

- Sí, tens raó, els problemes no falten i el principal és el de sempre, el país. La

música, aquí, ocupa un lloc molt secundari. El mercat musical és molt pobre, hi ha poques cases discogràfiques, i poc interès a promocionar i ajudar a la música en general.

- Aquest problema també hi són a l'hora de comprar els vostres instruments?

- Sí, aquí un instrument musical, posem una guitarra elèctrica, es considera un article de luxe i per tant ens fan pagar impost de luxe. Sembla que no vulguin veure que la guitarra, per al músic, no és res més que la seva eina de treball.

- Tu, com a professional de la música, què opines de tots els nous moviments, la majoria sortits de Madrid, i dels grups espanyols actuals?

- Suposo que et refereixes a tota aquesta moguda "nueva ola" per part d'una sèrie de músics molt joves. Madrid sempre ha estat molt diferent a Barcelona pel que respecta a la música. Madrid ha estat sempre una ciutat amb més inquietuds, més vitalista. Els músics es posen a fer rock sense pensar-s'hi gaire. El que vull dir és que, individualment, no són grans músics, volen interpre-

tar la seva música a la seva manera i prou, per això són tan efímers. Però cal dir que allà hi ha bona promoció comercial. En canvi a Barcelona els músics no busquem tant l'èxit del moment com la professionalitat. Ens preocupem més per l'estudi de la música en sí i per la nostra realització com a músics. Jo compararia l'ona de Madrid amb l'Anglaterra i la de Barcelona amb la d'Amèrica.

- Entrant una mica amb això dels moviments, què creus que és més beneficiós, fer-se representant d'un estil o interpretar qualsevol tipus de música?

- No tinc res en contra que es toqui un sol estil, ja que arribes a dominar-lo a la perfecció, però sempre que aquest estigui en constant evolució com ha fet, per exemple, el jazz. Hi ha conjunts que acaben estancats com es el cas de Pink Floyd.

- Per què et va seduir la guitarra? Quins encants li vares trobar?

- Això és una mica la casualitat de quin instrument tens a les mans en el moment en que comences a interessar-te per la música. Jo vaig descobrir la música a través de la guitarra i al llarg del temps s'ha convertit en una veritable companya.

...

Abans d'acomiar-me faig un cop d'ull a la seva discoteca. Entre d'altres hi trobo George Benson, J.J. Cale, el conjunt "salsero" Fania All Stars, Stevie Wonder, el trompeta de jazz Miles Davis i molts més. Cosa fina. Ens donem la mà i fins ben aviat

DAVID STARDUST

"a l'aire lliure

PARAIGUA? SI, GRACIES.

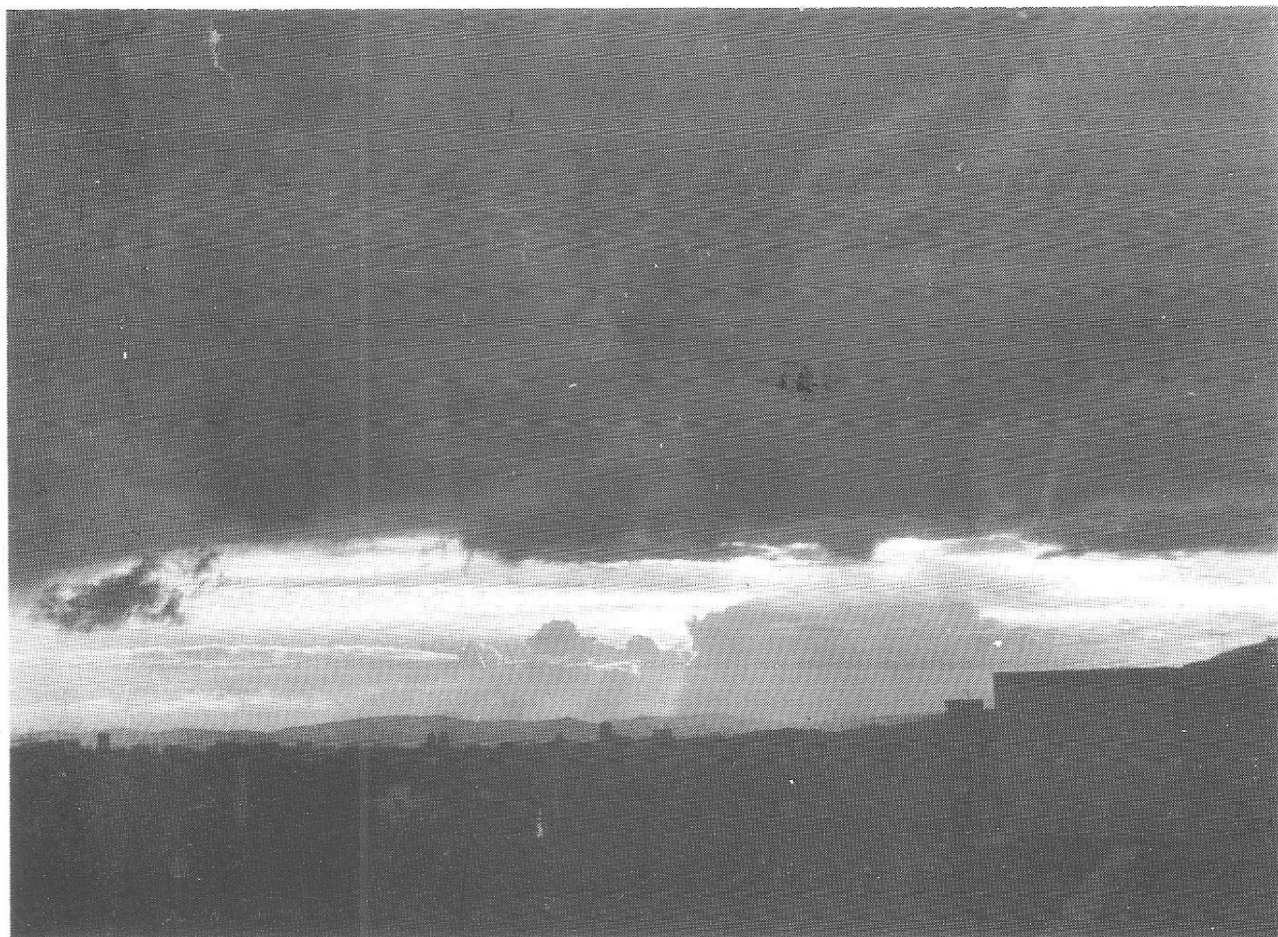
El títol que hem posat, tan sols ens serveix per a donar entrada a una afirmació que pot semblar un xic estranya: Barcelona és una ciutat que entra dins de la Catalunya plujosa (es considera plujosa una zona que rep al llarg d'un any més de 600 litres per metre quadrat).

D'antuvi s'ha de dir que el clima de Barcelona és típica

ment mediterrani, és a dir d'estius càlids i secs, hiverns relativament temperats i també secs i unes estacions intermèdies (primavera i tardor) amb canvis sobtats i períodes plujosos. Però també Almeria, València, Màlaga o àdhuc Tarragona tenen clima mediterrani i en veritat poques són les concordances climàtiques entre Barcelona i la resta de la Mediterrània. Per exemple, durant

els mesos d'agost de 1975 i 1976, maig de 1977, octubre de 1979 o el recent febrer i març de 1982 (entre d'altres) a Barcelona s'enregistraven fortes tempestes o temporals de llevant amb inclús inundacions parcials, mentre que a la resta del litoral mediterrani sud, les precipitacions eren nul·les o molt minces.

Tot això té tres explicacions principals: primerament la situació geogràfica. Barcelona està voltada de muntanyes, la més important de les quals (el Tibidabo) ultrapassa els 500 metres d'altitud, afavorint l'efecte de "palanca" de l'aire escalfat i carregat d'humiditat per la proximitat del mar, que es veu obligat a pujar i per tant a condensar-se en forma de núvols, provocant en algunes ocasions, tempestes locals. Després tenim l'efecte "contami

Formació d'una tempesta Barcelona.

nació". Barcelona, com tots sabem, és una ciutat de forta pol·lució atmosfèrica. Aquesta "brutícia" és formada per petites partícules o nuclis de condensació que "alimenten" els núvols baixos, engruixint-los més del que en un principi calia esperar i provocant tempestes més fortes a la mateixa ciutat que pels voltants.

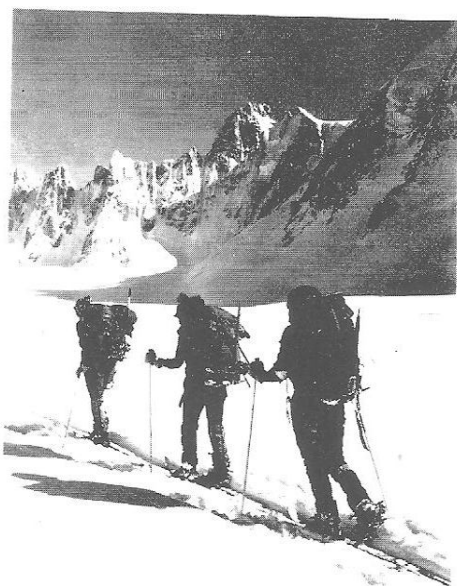
Darrerament tenim la situació geogràfica en quant a latitud. La nostra ciutat es troba per dessobre dels 40° de latitud nord, mentre que la costa del sud-est i la costa del Sol es troben en latituds un xic més properes a les zones subtropicals. La diferència és molt petita si voleu, però de fet s'observa com les perturbacions que circulen per França i van a parar al Golf de Lleó afecten amb temporals de Llevant a la costa catalana, mentre que es efectes d'aquestes perturbacions a penes es deixen notar a Tarragona o més cap al sud.

I per cloure, no existeixen raons més convincentes de les que hem anomenat que les dades científiques enregistrades.

En els darrers 10 anys, a l'observatori de Barcelona-Montjuïc la precipitació mitjana anual és de 640 litres per metre quadrat, mentre que a Tarragona, València, Alacant, Màlaga... els valors oscil·len entre els 350 i 500 litres.

En definitiva: Paraigua?, si gràcies, que potser d'un moment a l'atre ens caigui una tamborinada.

TEXT I FOTOS:
ALFRED RODRIGUEZ

Para los aficionados al deporte de la montaña, una de las mayores ilusiones es ir a los Alpes. Pensando en ello, nos montamos cantidad de películas, viéndonos enramados a un enorme bloque de hielo en uno de esos glaciares alpinos, o ascendiendo un vertiginoso corredor, o bien, como una lagartija aferrados a minúsculas presas de las aéreas agujas de Chamonix.

Mientras tanto, hemos ido preparando minuciosamente ascensiones y actividades: Mont Blanc, Zervino, Monte Rosa, etc.

El problema viene, cuando descubrimos que con lo que hay en la cartilla, no llega para pasar de Mataró. Entonces, nos damos cuenta que la primera vía difícil que tenemos que superar es la directa-integral al macizo "Presuuesto". Puerco dinero! Mundo material que no entiende de ilusiones. No es para menos, si pensamos en los elevados precios que tienen los diversos productos de consumo en Francia o Suiza, los dos países alpino por tradición.

J.L.HUELVES

Tal vez una buena alternativa sería ir por la vertiente italiana, tan frecuentemente olvidada. Además, las pizzas son tan sabrosas! Desde el punto de vista económico es muy interesante, ya que el nivel de vida en esta zona es más bajo.

A mi juicio, uno de los enclaves más interesantes puede ser el Valle de Aosta, dada su estratégica situación. Este valle, de antigua tradición autonomista, continuamente disputado por franceses e italianos, y actualmente bajo la administración italiana, está cerrado por el atractivo macizo del Mont Blanc y rodeado por algunos de las más importantes cumbres alpinas.

El macizo del Mont Blanc es atravesado por un túnel de 11 Km. de longitud, que comunica Chamonix, en Francia y Courmaller, en Italia.

Además por carretera se puede atravesar el Mont Blanc, utilizando una red de teleféricos que desde Chamonix sube hasta Aiguille du Midi, y desde ésta, otro atravesando el Valle Blanco en un impresionante vuelo hasta el refugio de Torino, en el collado del Gigante, enlazando aquí con otro que sube desde Entrevés, en Courmaller, ya en la vertiente italiana.

Esta travesía aérea del Mont Blanc nos deparará las mayores emociones cuando nos sintamos colgados sobre las amenazadoras grietas del glaciar del Valle Blanco y rodeado de cumbres tan bellas y famosas como La Tour Ronde, Gran Capuzine, Grands Jorasses, etc.

En su margen derecha y haciendo frontera con Francia está el macizo del Gran Paradiso (4.061 m.) con cumbres como La Gribola (3.969 m.), Torre del Gran San Pietro (3.692 m.) y Ciarforun (3.642 m.) con su magnífica cara norte glaciar. Este macizo está enclavado dentro del Parque Nacional del mismo nombre. A él podemos acceder desde el Valle de Aosta por los valles secundarios de Vallsavaranche y de Cogne, en cuya villa y ya dentro del parque, en el caserío de Vallmontey encontraremos magníficos campings.

En Vallsavaranche y desde el caserío de Pont, podemos subir al refugio Vittorio Emanuele (2.732 m.), desde el que tenemos la ruta normal de ascensión al Gran Paradiso, fácil y adecuada para iniciarse en los glaciares.

En Cogne, y desde Vallnontey ascendemos al refugio Vittorio Sella (2.584 m.) que nos posibilita la ascensión a Gribola.

Además tenemos bastantes cabañas vivac estratégicamente situadas que nos permiten un buen número de ascensiones, son de pocas plazas y sin guarda, al contrario de los dos refugios anteriores que son auténticos hoteles de alta montaña.

Otro de los macizos importantes que podemos tocar en el Valle de Aosta, y haciendo frontera con Suiza, es el Gran Combin (4.314 m) al que podemos acceder atravesando el histórico paso del Gran San Bernardo, hasta el pueblo de Bourg St. Pierre (1.632 m.) y desde éste, subiendo a la cabaña Vallsorey (3.030 m.). Desde el refugio alcanzamos la cumbre en cuatro o cinco horas.

También haciendo frontera

con Suiza, tenemos el Zervino (4.478 m.) ó Matterhorn, según los suizos, y el Monte Rosa con cumbres que sobrepasan los 4.500 m. Para el primero tomaremos el Valle de Valtourmanche hasta Breuil (Cervinia) (2.006 m.). Desde aquí subiendo al refugio Duca d'Abruzzi (2.802 m.) podemos tomar la ruta normal al Zervino por la vertiente italiana. Esta es algo más complicada que la ruta normal suiza, pero más segura.

Para el Monte Rosa, debemos ir al Vall de Alagna y desde aquí tomar el teleférico de la punta Indren, que nos deja poco menos de una hora del refugio Gnifetti. Desde éste alcanzamos la punta Vincent en unas dos horas.

Aparte de las rutas indicadas, lógicamente se puede optar por muchas otras más, para lo cual es aconsejable consultar antes con planos de estas zonas, que podemos encontrar en tiendas especializadas, concretamente aconsejaría los números 85, 86 y 87 de los planos alemanes KOMPASS-Carta turística.

ACTIVITATS

EXPOSICIONS

Del dia 1 fins al 19 de juny a la UEC-Sants C/Jocs Florals, 51. Exposició de Fotografia de Muntanya.

FESTES

Ateneu Popular de Sants C/Riego, 28. Dies 5 i 6: IV ANIVERSARI DE L'ATENEU "25 hores de festeig i convivència". Hi haurà teatre pel grup XARADA amb la representació de "A LA PARET, ESCRIT AMB GUIX". Ball, disfresses, il·lusionisme, actuacions, projeccions de pel·lícules, sorpreses...

Diumenge 6 de juny al Parc de l'Espanya Industrial "Vine de FESTA amb els comunistes". Festa de presentació al barri del P.C.C. Hi haurà cercaviles, espectacles infantils, ballada de Sardanes, Teatre Popular LA PATACADA, Música viva MAREMAGNUM ROCK, míting amb la presència de Pere Ardiaca i Joan Ramos, Ball amb ROCKY MUNTANYOLA-Orquestra Diagonal, projeccions de pel·lícules, debats, parades de llibres, internacionals i informatives, etc...

CONFERENCIES - COL·LOQUIS

Orfeó de Sants C/Sants, 71. Dia 9 a les 21,30 h. Tertúlia cultural de socis. El mestre Manuel Cubeles dissertarà sobre la vida i obra del compositor Joaquim Serra. Dia 9 a les 20 h. Joventut i societat per Josep Vidal. Dia 13 nit Homenatge a la memòria del mestre Joaquim Serra.

Foment Català d'Ajut i Serveis c/Badal 121, 1er. Dia 2 a les 20 h. Opcions Polítiques (cicle). Avui el P.C.C. amb Joan Ramos i Celestí Sánchez.

"Activitats" al Barri

Dia 30 a les 20 h. L'Enginyeria Genètica (Ciència octubre-81) Taula rodona moderada per Antoni Gallego.

Alcohólicos Anónimos "Grupo Gratitude" C/Bagur, 8 tels. 325 17 07 i 332 78 48. Xerrades d'informació pública cada segon dijous de mes de 8 a 10 del vespre.

TEATRE

Dies 6, 11, 12 i 13 a l'Ateneu Popular de Sants C/Riego nº 28. Actuació del taller de teatre XARADA "A LA PARET ESCRIT AMB GUIX" "Poesia alemanya de combat poemes de Walter Mehring, Johannes Robert Bechner, Bertolt Brecht Johannes Bobrowski i altres. Versió catalana: Feliu Formosa i Artur Quintana. Muntatge dirigit per Josep Casa

TEATRE INFANTIL

Centre Parroquial Sant Medir C/Constitució, 17

Dia 6 a les 18 h. Grup de Teatre Garigots amb "LA VOLTA AL MÓN EN 80 ... MINUTS"

Dia 20 a les 18 h. Grup de Titelles Marduix amb "DON LLUISO, EL MARINER DE SANT PAU, INTERLUDI PER A UN LABERINTIC AMOR".

EXCURSIONS

Foment Català d'Ajut i Serveis C/Badal 121, 1er.

Dies 19 i 20 excursió a Montsegur (Occitània)

Dia 27 excursió a Port de Comte, Sant Llorenç de Morunys i Sta. Mª de Queralt, amb dinar de germanor.

Ateneu Popular de Sants Grup d'Esplai ELS RODAMONS.

Dia 13 "Anem a Sigtes"

hora: 8,30 matí, preu 300

Dia 20 Sortida al Poble Espanyol.

ACTUACIONS

A l'Orfeó de Sants C/Sants, 71

Dia 4 a les 16 h. Festival de l'Escola de Música.

Dia 6 nit. Actuació de l'esbart de l'Orfeó.

Dia 12 nit. Festival grups Infantil i Juvenil de l'Esbart.

Dia 17 nit. Actuació de l'Esbart de Cornellà.

Dia 18 nit. Concert de cobla i Zona. part amb l'Orfeó.

Dia 20 nit. Actuació de l'Esbart Albada de Tàrraga i cloenda de la Mostra Cultural Folklòrica.

Sopa de lletres by EMH

E	J	A	I	C	N	A	M	U	N	E	L	M	A
M	L	S	E	N	U	L	L	A	J	T	M	E	N
A	N	E	D	A	S	J	A	S	U	L	L	I	O
T	L	O	R	V	I	R	I	A	T	O	S	L	G
E	S	F	I	G	O	L	S	E	C	A	N	L	A
L	L	U	P	C	P	E	L	L	A	S	N	A	R
D	G	J	S	V	U	V	A	S	S	E	S	O	R
R	A	J	E	B	E	T	D	E	L	N	A	J	A
L	L	A	L	N	L	A	I	D	A	M	S	A	T
D	I	N	L	A	I	L	S	T	O	L	E	S	E
A	L	L	A	E	S	A	N	T	S	N	E	L	L
J	E	U	V	I	E	L	E	S	N	A	S	H	
L	O	E	S	T	O	I	U	T	L	M	O	U	L
E	I	D	E	T	A	S	T	O	D	U	J	C	S

Anda, si te atreves, busca
13 calles del barrio.

Papeleria **SOLER**

FOTOCOPIAS

COPIAS de PLANCS

TRABAJOS de IMPRENTA

OFFSET

Santa Catalina, 19 Tel. 339 76 75 BARCELONA-14

ENTRETENIMENTS
DE 0 a 99 ANYS
JOGUINES
MANUALITATS
MATERIAL D'ANIMACIÓ
JOCs PER ADULTS

LUDOCENTRE
TALLER D'EXPRESSIÓ

TELÈFON 224 39 02

MOIANÈS, 53 BARCELONA 14

TOCINERIA
de
Sordi Estival

CARRER RIEGO, 17
TEL. 224 80 06

BARCELONA (SANTS)

AYMERICH

Fundada en 1920

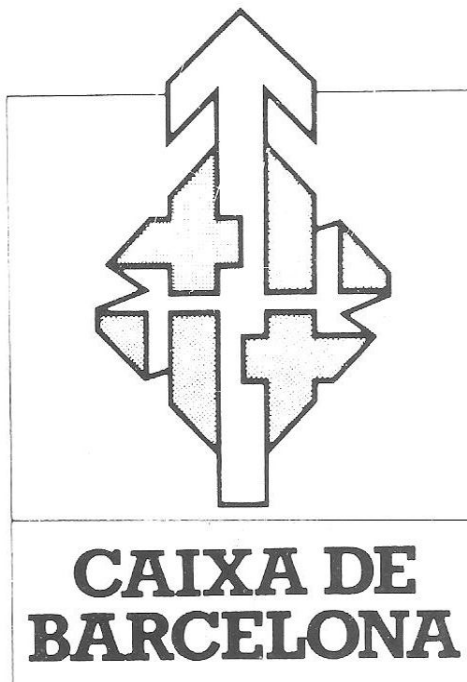
PIANOS

ORGANOS ELECTRONICOS

INSTRUMENTOS MUSICALES

Talleres y exposición: Olzinellas, 57 - Tel. 421 35 50

**CAIXA DE
BARCELONA**

BARCELONA - 14

SANTS - Sants, 65-69 - Tif. 421 35 11
PLACA DEL CENTRE - Av. Madrid, 217 i Vallespir, 113 -
HOSTAFRANCS - Consell de Cent, 11 - Tif. 243 55 03
LA BORDETA - Badal, 90 - 92 - Tif. 331 26 47
GAYARRÉ - Gayarre, 15 - 17 - Tif. 422 35 72
OLZINELLES - Olzinelles, 10 - 12 - Tif. 422 36 27

BARCELONA - 28

BADAL - Brasil, 7 - 11 - Tif. 339 83 39
AVGDA. DE MADRID - Av. de Madrid, 9 - Tif. 333 18 16
SUGRANES - Sant Frederic, 1 - 3 - Tif. 422 39 72
SANTA TECLA - Av. Madrid, 92 - Tif. 339 83 14
CAN MANTEGA - Violant d'Hongria, 100 - Tif. 339 44 23
GALILEO - Galileo, 54 - 58 - Tif. 330 51 04